

«Τί ἔργον ἔχεις;»

«Οὐδέν, εἰμαι ὁδοιπόρος».

«Ἰσῶς πλάνης τις;»

«Δὲν εἶσθε μακρὰν τοῦ ἀκριβοῦς ὁδοιπόροι καὶ πλάνητες εἶναι περίπου τὸ αὐτό. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι περιφέρονται ἄνευ χρημάτων, καὶ οἱ πρῶτοι ἄνευ μυελοῦ».

«Ποῦ ὁδοιπόρησες;»

«Ἐφ' ὅλης τῆς ἡπείρου».

«Ἐπὶ τινι σκοπῷ;»

«Ὅπως κάμω παρατηρήσεις».

«Τί παρατήρησας;»

«Ὅλῃς ἀξία συστάσεως, πολλὰ ἀξιόμειπτα, καὶ πολλὰ ἀξιογέλαστα».

«Τί συνιστᾷς λοιπόν;»

«Καλὴν γυναῖκα ἥτις νὰ ἔχῃ τὴν διάθεσιν νὰ μένῃ οἶκοι, εὐγλωττον ἱεροκήρυκα ὅστις νὰ κάμνῃ λόγους συντόμους, καλὸν συγγραφεὴ ὅστις νὰ μὴ γράφῃ παραπολλὰ καὶ μωρὸν ὅστις νὰ ἔχῃ ἱκανὴν αἰσθησὶν νὰ κρατῇ τὴν γλῶσσάν του».

«Τί κατακρίνεις;»

«Ἄνδρα ὅστις νομιφύεται κόρην διὰ τὰ ὠραῖα αὐτῆς ἐνδύματα, νέον ὅστις σπουδάζει τὴν νομικὴν ἢ τὴν ἱατρικὴν ἐνῷ δύναται νὰ ποιήσῃ χρῆσιν τῶν χειρῶν του, καὶ τὸν λαόν ὅστις ἐκλέγει μέθυσον εἰς ἀξιώματι».

«Τί περιγελᾷς;»

«Περιγελῶ ἄνθρωπον ὅστις περιμένει ἐκ τῆς δέσεώς του νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν σεβασμὸν ἐκείνου τὸν ὅποιον αἱ προσωπικαὶ αὐτοῦ ιδιότητες δὲν ἀξίζουν».

Ὁ πταισματοδίκης ἀπέλυσε τὸν γέροντα.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΑΞΙΣ.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἀτμύπλοιόν τι ἤρχετο ἐκ Καλιφορνίας. Ἡ κρυγὴ «φωτιά, φωτιά» αἶφνης ἐπάγωσε πᾶσαν καρδίαν· πᾶσα προσπάθεια κατεβλήθη νὰ ἀναχαιτισθῶσιν αἱ φλόγες, ἀλλ' εἰς μάτην. Δὲν ἐθράδυνε νὰ καταστῇ ὁρῶν ὅτι τὸ πλοῖον θὰ ἐχάνετο· ἡ μόνη σκέψις ἦτο νῦν ἡ τῆς ἰδίας σωτηρίας. Ἡ καιομένη μάζα διεσθύνετο πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἥτις δὲν ἀπείχε πολὺ. Ἐπιβάτης τις ἐφάνη δένων τὴν ζώνην του πλήρη χρυσοῦ περὶ τὴν ὀσφύν, ἔτοιμος νὰ πέσῃ ἐν τοῖς κύμασιν. Τότε μίᾳ φωνῇ τὸν ἐσταμάτησε—«Κύριε σὰς παρακαλῶ, δύνασθε νὰ κολυμβᾶτε;

«Ναὶ παιδί μου, δύναμαι».

«Καὶ λοιπὸν δὲν λαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ σώσητε;

«Δὲν δύναμαι νὰ πράξω καὶ τὰ δύο», ἐσκέρθη.

«Ἡρέπει νὰ σώσω τὸ παιδίον, καὶ νὰ ἀπολέσω τὸν χρυσόν». Ἀλλὰ προμῆξ στιγμῆς ἐν ἀπερόμην περὶ ὅλης τῆς ἐν τῷ πλοίῳ προσπάθειας. Τώρα ἀμφιβέβηκεν ἔάν πρέπει νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐντελοῦς χρυσοῦ.

Λύσας τὴν ζώνην

ἔπεσον ἀπ' αὐτοῦ

καὶ εἶπε—«Ναί, μικρὰ κόρη· θὰ προσπαθῶ νὰ δὲ σώσω».

Κύψας πρὸς τὰ κάτω τῇ εἶπε νὰ περιβάλλῃ τὸν λαιμόν του διὰ τῶν βραχιόνων τῆς. «Ἐλαφρά, ὅμως μὴ μὲ πνίξῃς. Τώρα κρεμάσθητι ἀπ' ἐμοῦ καὶ θέλω προσπαθῆσαι νὰ διευθυνθῶ εἰς τὴν ξηράν».

Ἡ κόρη ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ σωτήρος τῆς. Μὲ καρδίαν ἐνισχυμένην καὶ νευρώδη βραχιόνα ἐπέσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως διευθυνθῇ εἰς τὴν ἀκτὴν. Τὰ κύματα διήρχοντο ἐπ' αὐτῶν· ἀλλὰ ὁ ἀνδρεῖος ἄνθρωπος ἀντέσχε, καὶ τὸ παιδίον ἐκρατεῖτο, ἕως τοῦ ἰσχυρὸν μέγα κύμα ἀπέσπασε τὸν γλυκὺν θησαυρὸν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης του, καὶ τὸ ἔρριψεν ἀναίσθητον ἐπὶ τῶν παγερῶν βράχων. Εὐμενεῖς χεῖρες ἐδοθήσαν αὐτόν. Ἀναλαβόντος δὲ τὰς αἰσθήσεις του, ἡ μορφή τῆς προσφιλοῦς κόρης ἀντίκρουσε τὰ πρῶτα αὐτοῦ βλέμματα κύπτουσα ἐπ' αὐτοῦ μὲ περιποιητικαὶ ἀγγέλου, καὶ εὐλογοῦσα αὐτὸν μὲ ἀφώνους ἀλλὰ εὐγλωττους εὐλογίας.

ΕΚ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗ.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Μαρία ὑπέγραψεν διαταγὴν δι' ἧς ἐξεβιάζετο τὸ ὁμοιόμορφον τῆς θρησκείας ἐν Ἰρλανδίᾳ. Ὁ Δρ. Κόαλ, ὁ κομιστὴς τῆς διαταγῆς, ἀφίκετο ἐκ Τσέστερ μεταβαίνων εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ὅταν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως ἐκεῖνης τὸν ἐπεσκέσθη. Ὁμιλῶν μετὰ τοῦ δημάρχου ἔλαβεν ἀπὸ σάκου δερμάτινον κιβώτιον, λέγων—«Ἰδοὺ διαταγὴ ἥτις θέλει καταμαστῆσαι τοὺς αἰρετικούς τῆς Ἰρλανδίας!» Ἡ ἀγαθὴ δέσποινα τῆς οἰκίας ἔχουσα ἀδελφὸν τότε κατοικοῦντα ἐν τῇ πόλει τοῦ Δουβλίνου, πολὺ ἐταράχθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Δόκτωρος· ἀλλὰ δραξαμένη εὐκαιρίας τινος, ὅταν ἀνεχώρει ὁ δήμαρχος, ἢ ὁ Δόκτωρ τὸν συνώδευσε φιλοπρονησέως χάριν κάτω τῆς κλίμακος, ἠνέφωξε τὸ κιβώτιον, ἀφῆρεσε τὴν διαταγὴν ἢ θέσεν ἀντ' αὐτῆς φύλλον χάρτου, περιτυλίξασα ἐν αὐτῷ δέμα παιγνιοχάρτων. Ὁ Δόκτωρ ἐλθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ οὐδὲν ὑποπτευθεὶς τῶν ὧσιν ἐγένοντο, ἔθηκε πάλιν τὸ κιβώτιον εἰς τὴν θέσιν ἥτο πρότερον. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀπέπλευσε εἰς Ἰρλανδίαν, καὶ ἀπεβίβάσθη τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1558, ἐν Δουβλίῳ. Ὅπότεν ἀφίκετο εἰς τὸ φρούριον, ὁ διοικητὴς ἐμήνυσεν αὐτῷ νὰ μεταβῇ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ Συμβουλίου. Ἐκεῖνος μετέβη καὶ ἐπαρουσίασε τὸ κιβώτιον εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις διέταξε νὰ τὸ ἀνοίξωσι, ὅπως ὁ γραμματεὺς ἀναγνώσῃ τὴν διαταγὴν· εὐρέθη δὲ ὅτι δὲν περιείχε εἰμὴ δέμα χαρτίων. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη περίστασις οὐ μόνον ἐξέπληξε τὸν διοικητὴν καὶ τὸ συμβούλιον ἀλλὰ καὶ τὸν Δόκτωρα, ὅστις ἐβεβαίον αὐτοὺς ὅτι εἶχε διαταγὴν, ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκε πῶς εἶχεν ἀφανισθῇ. Ὁ διοικητὴς ἀπήντησε—«Ἡρέπει νὰ λάβωμεν ἐτέραν διαταγὴν». Ὁ Δόκτωρ, ἐν μεγάλῃ θλίψει, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἔλαβεν ἐτέραν διαταγὴν· ἀλλὰ, περιμένων οὐριον ἀναμὸν ἐπὶ τῆς παραλίας, ἦλθεν αὐτῷ εἰδήσις ὅτι ἡ βασίλισσα ἀπεβίωσεν. Οὕτω ὁ Θεὸς ἐφύλαξε τὴν Ἰρ-

λανθάνειν ἐκ φοβερᾶς αἱματοχυσίας. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τοσοῦτον κατεθέλχθη ἐκ τῆς διηγέσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ διοικητὴς τῇ διηγέθη, ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν, ὥστε ἐμύνησεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ τῇ προσδιώρισε σύνταξιν ἰσόβιον 40 λιρ. κατ'έτος.

ΤΑ ΘΥΣΙΑΣΘΕΝΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ.

Πτωχή οἰκογένεια συγκατεμένη ὑπὸ τοῦ Πατρός, τῆς μητρός καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτῶν ἐξεκτουῦ τέκνου, κατῴκει εἰς ἄθλιόν τινα οἰκίσκον, ὅστις ἔκειτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, θύελλα χιόνος εἶχε λευκάνει τὴν ἐξοχὴν καταστήσασα τὰς ὁδοὺς ἀδιαβάτους. Ὁ Πατὴρ καὶ ἡ Μήτηρ ἦσαν κλινῆρεις ἀσθενούντες ἀμφοτέρω. Ὁ μόνος αὐτῶν φύλαξ καὶ προστάτης ἦτο ἡ μικρὰ τῶν κόρη, ἥτις ἐπραττε θαύματα ἵνα περιβάλῃ αὐτοὺς. Πλήρης θάρρους πάντοτε, προητοίμαζε τὴν πιστάνην καὶ τὴν τροφήν τῶν καὶ ἐνησχολεῖτο εἰς πᾶν ὅ,τι ἦτο αὐτοῖς ἀναγκαῖον μετ' εὐφρίας καὶ στοργῆς ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας τῆς. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ψῆχος κῆξανε καὶ καθίστατο σφοδρότερον. Ἡ δὲ οἰκία δὲν ἦτο καλῶς κεκλεισμένη. Τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ ἐνδύματα εἶχον τοσοῦτον λεπυνθῇ ἐκ τῆς παλαιότητός τῶν ὥστε καθίσταντο ἐλαφρὰ καὶ ἡ καύσιμος ὕλη ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Τί ποιητέον; Τὸ παιδίον ἠσθάνετο, ὅτι ἔπρεπε διὰ πάσης θυσίας νὰ διατηρηθῇ τὸ πῦρ· ἔκαυσε τὸ τελευταῖον ξύλον καὶ τὸ τελευταῖον καύσιμον εἶδος ὅπερ εἶχεν· Ἐπομένως περιελθὼν τὴν οἰκίαν «τίποτε! τίποτε πλέον διὰ τὴν φωτιάν, ἀνέκραξε!...» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῶν παιγνίων τοῦ τὰ ὅποια συνέκειντο ἀπὸ ξύλινον ἀμαξάκι, κούκλαν ἀγαπητὴν ἐντὸς τῆς κοιτίδος τῆς, τριχωτὸν ἄρνιον, ξύλινον ἵππον, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ θησαυροὶ οἱ δωρηθέντες αὐτῇ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Δὲν δισταίνει οὐδὲ στιγμήν· τὰ λαμβάνει ἐν πρός ἐν καὶ τὰ ῥίπτει ἐπὶ τῆς ἐστίας· ἡ φλόξ ἀναλάμπει... ἔπειτα ῥιφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα· «Πανάγαθε Θεέ! λέγει, στείλε εἰς ἡμᾶς ἀγαθὸν τινα ἄνθρωπον πολὺ δυνατόν ἵνα μᾶς βοηθήσῃ!»

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ πολὺ δυνατός δὲν ἦτο μακρὰν· διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέβαινε τῆς θύρας ξυλοκόπος τις κατερχόμενος ἐκ τοῦ ὄρους. Ἰδὼν τὸν οἰκίσκον αὐτὸν πεφραγμένον ἐξωθεν ὑπὸ τῆς χιόνος, ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν, ἔπειτα ἀπαλλάξας τὸ κατώφλιον ἀπὸ τὴν χιόνα, ἥτις τὴν εἶχε φράξει, ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τοῦ γείτονος. Τὰ παίγνια ἔλαμπον εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἐστίας διακρινομένου καλῶς τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐντὸς τῆς φλογός. Ἠνύχθη τὸ πᾶν, ἐναγκαλισθεὶς δὲ τὴν μικρὰν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων τοῦ ἑσθ' ἡσυχος τέκνον μου, τῇ εἶπε, δὲν θὰ λείψει τίποτε πλέον ἀπὸ ἐδῶ!» Ἐρερε ξύλα, σκεπάσματα καὶ τροφὰς, καὶ ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια ἐσώθη.

Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου «Lancet» γράφουσιν ἐκ Σανταφὲ-δε-Βογότα, ὅτι ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ὑπάρχει ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι Ἰσπανικῆς καταγωγῆς καὶ καλεῖται Μιχαήλ Σάλλος, ὁμολογεῖ αὐτὸς οὗτος, ὅτι εἶναι 180 ἐτῶν, οἱ γείτονες ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπερβαίνει τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ὁ δόκτωρ Ἑρμανδέξ, λέγει, ὅτι γέρων τις κάτοικος τῆς πόλεως ταύτης, ἤκουσε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς περὶ ἑκατονταετοῦς τινος, ἡ δὲ ὑπογραφή αὐτοῦ ὑπάρχει κάτωθεν ἐγγράφου τινος, ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀνίδρυσιν μονῆς κατὰ τὸ 1712, ἥτοι εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς ἡμετέρας κατὰ 168 ἢ 170 ἔτη. Ὁ δόκτωρ Ἑρμανδέξ ἐκ περιεργείας ἐπεσκεψάθη τὸν παράδοξον τούτον ἄνθρωπον. Τὸ δέμα του, λέγει, ὁμοιάζει πρὸς περγαμνὴν, ἡ δὲ λευκὴ ὡς χιὼν κόμη του περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του ὡς κίδις. Ἀποδίδει τὴν μακροβιότητα αὐτοῦ εἰς τὴν κανονικὴν διαίταν, ἣν αἰετοπετοῦ ἐτήρησε. Τρώγει ἅπασι τῆς ἡμέρας ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐκάστην δὲ 1ην καὶ 15ην ἐκάστου μηνός, συνεθίζει νὰ γευματίζῃ, πίνων ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέκτον ὕδωρ. Αἱ τροφαὶ αὐτοῦ εἰσὶ ψυχραὶ καὶ θρεπτικαί, φρονεῖ δὲ, ὅτι εἰς τὴν διαίταν ταύτην ὀφείλει τὴν εὐεξίαν, ἥς ἀπολαύει.

Ὁ ἐν Βιέννῃ διδάκτωρ Mikulicz ἐρεῦρε κατ' αὐτὰς ἐργασίαν τι πρὸς φωτισμὸν καὶ ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ζῶντος ἀνθρωπίνου στομάχου. Τῇ 5 Νοεμβρίου εἶδει τὸ ἐργασίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «γαστροσκόπιον», εἰς τοὺς ἐπιστημοτάτους καθηγητὰς τῆς ἐν Βιέννῃ ἱατρικῆς σχολῆς καὶ ἐξετέλεσεν ἐνδιαφέροντά τινα πειράματα ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν γυναικῶν ἐπὶ ἀσθενούς τινος, ἥτις ὑπέφερον ἐκ χρονίας δυσπεψίας. Συνίσταται δὲ τοῦτο ἐκ σύριγγος, ἐχοῦσης ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἄκρου σειρὰν ὅλην μικρῶν, ἀλλ' ἰσχυρῶν λαμπτήρων καὶ συνεχόμενων μετὰ τοῦ ἑτέρου ἄκρου δι' ἡλεκτρικοῦ σύρματος· διὰ τοῦ τρόπου τούτου λαμπρὸν ῥίπτεται ὥς εἰς τὸν πάσχοντα στόμαχον. Ἡ σύριγγς αὕτη διωχεύθη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀσθενούς, ἐνθα ἔμεινεν ἐπὶ ὀλίγηρα εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, καθ' ἃ οἱ βιενναῖοι καθηγηταὶ ἠδυνήθησαν νὰ διαγνώσῃ τὴν κατάστασιν ἐκάστου τοῦ στομάχου μέρους, τοῦ οὕτω φωτισθέντος καὶ ἀποκαλυφθέντος εἰς τὴν ὄρασιν αὐτῶν. Θεωρεῖται ὡς πιθανόν, ὅτι τὸ γαστροσκόπιον προῦρισται νὰ παρὰσχῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὰς «ἡλεκτροενδοσκοπικὰς» ἐρεῖνας, αἵτινες ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου μετὰ τοσαύτης ἐπιδιώκονται ζήσεως ὑπὸ διαφόρων ἐπιστήμων παθολόγων τῆς Αὐστρίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διάφοροι εὐφύεστατοι ἐπενοήθησαν τρόποι πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πάντες δὲ οἱ τρόποι οὗτοι εἶναι δαπανηρότατοι, καὶ ὁ Ναθαναὴλ Rothschild μετὰ χαρακτηριστικῆς ἐλευθεριότητος ἐδωρήσατο εἰς τὴν «Πολυκλινικὴν» τῆς Βιέννης πλήρη σειρὰν ἡλεκτροενδοσκοπικῶν ἐργαλείων, δι' ἧν τὸ κατάστημα τοῦτο ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ μακρὰν